

Arrest

nr. 267 704 van 2 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 8 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 juni 2018 en heeft zich een derde keer vluchteling verklaard op 26 mei 2021.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 4 juni 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 25 juni 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Deze beslissing werd op 28 juni 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te hebben en Arabier van etnische origine te zijn. U verklaart sinds uw geboorte tot uw vertrek naar Europa op 01/08/2015 te hebben gewoond in het dorp Al Harjaceh, gelegen in de regio Al Kessweh op het platteland van Damascus. In mei 2017 deed u een verzoek tot internationale bescherming in Roemenië omwille van uw problemen in Syrië. U verbleef in een opvangcentrum in Radaout, een dorp nabij de grens met Oekraïne en Moldavië.

Op 17/05/2017 kreeg u in Roemenië de vluchtelingenstatus toegekend. Ongeveer vijftien dagen na de beslissing kreeg u uw verblijfskaart en een reisdocument voor vluchtelingen. Na het ontvangen van de documenten heeft u onmiddellijk Roemenië verlaten. U bent vertrokken uit Roemenië omdat u werd lastiggevallen door zigeuners. De zigeuners hebben tweemaal u proberen te bestelen. De tweede keer kwam het tot een gevecht en heeft u uw geld moeten afgeven. Ook wilde u weg uit Roemenië omwille van uw economisch slechte situatie. Er was geen werk voor u, geen huis en geen hulp. U bent doorgereisd naar Duitsland waar u in juli 2017 een verzoek tot internationale bescherming indiende. In Duitsland kreeg u geen statuut omdat u alreeds erkend bent in Roemenië. U bent doorgereisd naar België en heeft op 12/07/2018 in België een verzoek tot internationale bescherming ingediend. Ter ondersteuning van uw eerste verzoek tot internationale bescherming legde u uw Syrische identiteitskaart en militair boekje neer. Uw Roemeense documenten hebt u onderweg weggegooid.

Op 28 juni 2019 nam het CGVS in het kader van uw eerste verzoek een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek omdat u over de vluchtelingenstatus in Roemenië beschikt. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. In arrest nr. X van 10 november 2020 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit beroep.

Op 11 januari 2021 diende u een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 15 februari 2021 nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) omdat u geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam. U tekende geen beroep aan tegen die beslissing.

Op 26 mei 2021 diende u een tweede volgend verzoek om internationale bescherming in. U verklaart geen nieuwe elementen te hebben en u hoopt asiel te krijgen in België. U stelt dat u alles reeds verteld heeft in uw vorige verzoeken. U herhaalt dat u niemand heeft in Roemenië en u er werd aangevallen, bedreigd en vernederd door Roma zigeuners. U voegt toe dat u drie jaar in België bent, u Nederlands heeft geleerd, naar school bent geweest en hier gewerkt heeft. U stelt niet naar Syrië terug te kunnen omdat u nooit in het leger gediend hebt en er daar nog steeds oorlog gaande is. U voegt geen documenten toe aan uw huidige aanvraag.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij

voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet ontvankelijk.

U verklaart geen nieuwe elementen te hebben en u hoopt asiel te krijgen u in België. U stelt dat u alles reeds verteld heeft in uw vorige verzoeken. U herhaalt dat u niemand heeft in Roemenië en u er werd aangevallen, bedreigd en vernederd door Roma zigeuners (verklaring volgend verzoek dd. 03.06.2021, punt 16). U herhaalt dat u klachten heeft neergelegd in Roemenië maar u hier geen bewijs van heeft (ibid.). Er dient echter op gewezen te worden dat het CGVS uw eerste verzoek niet-ontvankelijk heeft verklaard omdat u over een internationale beschermingsstatus beschikt in Roemenië en dat deze beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd in arrest nr. 243 876 van 10 november 2020. U tekende geen hoger beroep aan tegen dit arrest. Uw tweede verzoek om internationale bescherming werd niet ontvankelijk verklaard door het CGVS op 15 februari 2021. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden. Een loutere herhaling van uw eerdere verklaringen kan namelijk geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielrelaas (verklaring volgend verzoek dd. 03.06.2021, punt 16 en 19).

Opnieuw gevraagd welke nieuwe elementen u wilt aanbrengen, stelt u dat u drie jaar in België bent, u Nederlands heeft geleerd, naar school bent geweest en hier gewerkt heeft (verklaring volgend verzoek dd. 03.06.2021, punt 16). Met betrekking tot deze elementen merkt het CGVS op dat dit motief vreemd is aan de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) waar de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Uw vraag om een verblijfplaats en om niet langer op straat te moeten wonen, houden geen verband met enige vrees voor vervolging of enig risico op ernstige schade in geval van terugkeer naar Roemenië (verklaring volgend verzoek dd. 03.06.2021, punt 16). Nergens uit uw verklaringen hierover kan immers een nood aan internationale bescherming worden afgeleid.

Gelet op hetgeen voorafgaat, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar voornoemde

Europese lidstaat (supra) waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of terughrijving naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), betwist verzoeker het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

“Wat de situatie in Roemenië betreft:

Wanneer er gekeken wordt naar de situatie voor vluchtelingen in Roemenië blijkt dat er juridisch geen beperkingen opgelegd zijn aan personen die internationale bescherming genieten met betrekking tot de toegang tot de arbeidsmarkt. Echter in de praktijk kan kennis van de Roemeense taal (en in sommige gevallen het Engels) de toegang van de vluchtelingen tot de arbeidsmarkt belemmeren. Bovendien hebben veel van de vluchtelingen geen diploma's die hun studies certificeren, waardoor het voor hen onmogelijk is om op bepaalde functies te solliciteren.

International Organization for Migration meldde dat de moeilijkheden die de vluchtelingen in 2018 ondervonden bij de toegang tot de arbeidsmarkt, nog steeds aanhouden in 2019. Vooral voor vluchtelingen die geen diploma's, certificaten van studies of kwalificaties hebben. Sommige werkgevers zijn niet op de hoogte van de voorwaarden waaronder buitenlanders in Roemenië tewerkgesteld kunnen worden en van de status van personen die internationale bescherming genieten. Een ander probleem dat men tegenkomt, is het kennisniveau van de Roemeense taal, dat meestal op een gevorderd niveau vereist is. Dit is nog steeds het geval in. JRS meldde ook dat begunstigden terughoudend zijn om een baan te vinden (omdat banen mogelijk niet op hun niveau zijn, slecht betaald worden of van plan zijn Roemenië in de nabije toekomst te verlaten).

Volgens de vertegenwoordiger van Jesuit Refugee Service Europe zijn de belangrijkste obstakels bij het vinden van een baan de taalbarrière, het ontbreken van diploma's en het ontbreken van kwalificaties.

AIDROM meldde dat veel begunstigden worden gediscrimineerd op grond van kleur/ras en taalbarrières. De meeste begunstigden hebben geen documenten die hun beroepskwalificaties of ervaring bewijzen; er zijn gevallen waarin hoger opgeleiden werkzaam zijn in de ongeschoolde sector.

Wat betreft de impact van de pandemie op de toegang tot de arbeidsmarkt verklaarde AIDROM dat er veel ontslagen of verminderde werkuren zijn geweest en dus loonsverlagingen. Veel van hun begunstigden werkten in de HORECA-sector, die het meest werd getroffen.

De JRS-vertegenwoordiger in Râdăuți meldde problemen met de identificatie van huisartsen. Huisartsen weigeren personen die internationale bescherming genieten, waaronder kinderen, te registreren omdat ze patiënten voor ten minste zes maanden moeten registreren en bang zijn dat begunstigden Roemenië zullen verlaten.

Een andere gemelde kwestie houdt verband met de ziektekostenverzekering. Personen die geen inkomen hebben, zijn verplicht gedurende 12 maanden een ziektekostenverzekering van de staat te betalen die gelijk is aan 6 bruto nationale salarissen, ongeacht de datum van indiening van de aangifte. In de praktijk bedraagt het bedrag dat maandelijks door de begunstigden moet worden betaald 208 RON/44 euro, dus een verhoging ten opzichte van 190 RON/ 40 euro vorig jaar. Een jaarlijkse ziektekostenverzekering (geldig voor 12 maanden) kost het equivalent van 10% van zes bruto minimumlonen, oftewel 1248 RON/ 265 euro. (...)

Verzoeker heeft inderdaad de vluchtelingenstatus toegekend gekregen in Roemenië. Hij is daar aangevallen, bedreigd en vernederd geweest door Roma zigeuners. Er wonen veel Roma zigeuners in Roemenië. Roma zigeuners worden uitgesloten op heel veel vlakken, zoals onderwijs, werk, sociale voorzieningen. Dit is voor hen de grootste reden om andere mensen aan te vallen.

Verzoeker wenst te benadrukken niet te willen terugkeren naar Roemenië. Hij is daar aangevallen, bedreigd en vernederd geweest door Roma zigeuners. Daarnaast is het moeilijk om werk te vinden in Roemenië. De belangrijkste obstakels bij het vinden van een baan de taalbarrière, het ontbreken van diploma's en het ontbreken van kwalificaties. Ook worden begunstigden gediscrimineerd op grond van kleur/ras en taalbarrières. Er vind dus discriminatie plaats. Het is voor verzoeker moeilijk om werk te vinden in Roemenië, waardoor het bemoeilijkt wordt om een menswaardig leven te leiden. Ook zonder

inkomen moet verplicht gedurende 12 maanden de ziektekostenverzekering betaald worden. Dit is echter onmogelijk voor verzoeker.

Wat de situatie in Syrië betreft:

Wanneer we kijken naar de algemene veiligheidssituatie in Syrië, is het zeker geen veilig land.

De bombardementen in Syrië zijn een grotendeels gestopt, maar de oorlog is nog zeker niet voorbij. Syrië is een land dat nog steeds onder puin ligt. De situatie is er erg onrustig. Zo is er onlangs nog een vermoedelijke Russische luchtaanval geweest op een olie-installatie in oppositiegebied dat gecontroleerd wordt door Turkije. Ook zijn er IS-cellen in de woestijn en die doen aan verassingsaanvallen op regeringsgroepen en door Iran gesteunde groeperingen. Er vinden ook Israëliëse luchtaanvallen plaats op pro-Iraanse groeperingen. Biden heeft ook onlangs zijn eerste luchtaanval in Syrië uitgevoerd.

Het regeringsgebied lijdt onder aanslagen, corruptie en een zware economische crisis. Er is armoede. Mensen kunnen niet rondkomen, salarissen zijn niks meer waard, een tekort aan brandstof, urenlang geen elektriciteit. Er leven naar schatting 80 procent van de Syriërs onder de armoedegrens.

Tegenstanders van het regime van Assad worden opgepakt. Vluchtelingen kunnen om meerdere redenen worden gearresteerd. Namelijk omdat zij zich kritisch hebben uitgelaten over het regime, hebben deelgenomen aan demonstraties of omdat zij hun dienstplicht niet hebben vervuld.

Uit een analyse van de Noorse Vluchtelingenraad (NRC) blijkt dat nog eens tien jaar conflict in Syrië ertoe kan leiden dat miljoenen mensen ontheemd raken, er minder mogelijkheden zijn om veiligheid te zoeken en de mogelijkheden om hun leven weer op te bouwen, binnen of buiten Syrië, volledig worden gedwarsboomd. Militaire operaties, massale ontheemding, economische achteruitgang en torenhoge armoedecijfers in de regio blijven de humanitaire behoeften in Syrië aanwakkeren en zullen dat nog jaren blijven doen. Het totale aantal ontheemden binnen Syrië is momenteel 6,5 miljoen en ongeveer 70 procent van deze mensen is al langer dan vijf jaar op de vlucht. Bijna een kwart van hen moest minstens vier keer hun huizen verlaten.

Ook economische verslechtering dwingt Syriërs op de vlucht. Het rapport stelt dat van de 23.100 nieuwe ontheemden in januari, 32 procent wegens gebrek aan basisvoorzieningen en 28 procent wegens de economische situatie plaats vond.

Als Syriërs nu zouden terugkeren, komen ze in een land terecht dat voor hen onherkenbaar is. Alles is verwoest. Miljoenen mensen zijn hun huis kwijtgeraakt en van wederopbouw is nog zeker geen sprake. Mensen zijn heel erg bang om terug te gaan. De ogen van Assad zijn overal. Veiligheidsdiensten zullen willen weten waarom je naar het buitenland bent gegaan en in het ergste geval word je opgepakt.

Vluchtelingen die terugkeren naar Syrië lopen nog steeds gevaar. Volgens het ambtsbericht kunnen politiek opposanten het slachtoffer worden van verdwijning, willekeurige arrestatie en detentie, marteling en andere mensenrechtenschendingen. Vluchtelingenwerk stelt dat veel vluchtelingen als vermeend opposant kunnen worden gezien en daarom gevaar lopen.

Er is een dictator aan de macht, die zich schuldig heeft gemaakt aan vele mensenrechtenschendingen. Zo onderdrukt, detineert en foltert hij opposanten, en gebruikt hij gifgas tegen onschuldige burgers.

Degenen die terugkeren naar Syrië keren terug naar een land waarin volgens de OHCHR geen rechtstaat is, de vrijheid van meningsuiting wordt onderdrukt, op grote schaal mensenrechtenschendingen worden gepleegd en de economische situatie slecht is. (...)

Verschillende mensenrechtenorganisaties rapporteren dat de Syrische autoriteiten de mensenrechten schenden. Het betreft hier onder andere willekeurige en onwettige arrestaties en detenties, buitengerechterlijke executies, martelingen, seksueel geweld en massale verdwijningen van personen. Er is bij de autoriteiten sprake van een diepgewortelde praktijk van straffeloosheid. In het meer dan acht jaar durende gewapende conflict in Syrië zijn tal van oorlogsmisdaden en schendingen van het humanitair oorlogsrecht gerapporteerd, zoals het gebruik van chemische wapens, het uithongeren en gedwongen verplaatsen van burgerbevolking en het gebruik van kindsoldaten. Vanaf het begin van het gewapende conflict zijn honderdduizenden burgers door de Syrische autoriteiten zonder rechtsgang gearresteerd, gevangengezet en/of verdwenen. Burgerdoelen als ziekenhuizen, scholen, water- en elektriciteitsinstallaties en bakkerijen werden in oppositiegebieden opzettelijk gebombardeerd.

Wanneer er specifiek naar Homs gekeken wordt, waar verzoekster afkomstig is, zijn er van januari 2018 tot en met december 2018 volgens het SNHR in de provincie 324 burgerdoden gevallen. In de periode januari tot en met juni vielen 103 doden, in de periode juli tot en met december 2018 vielen 221 doden. In de maanden juli en augustus 2018 vielen respectievelijk 133 en 44 doden. In de periode januari tot en met april 2019 vielen 47 burgerdoden. In de door de regering heroverde gebieden en steden als Douma. Dara'a en het noordelijke deel van de stad Homs heeft de Syrische regering na de bombardementen een campagne gevoerd van willekeurige arrestaties en detentie. Zowel binnen als buiten ontheemdenkampen worden mensenrechtenschendingen gerapporteerd door het Syrian Institute for

Justice, Syrian Justice and Accountability Center, de Syrian Medical Society, Lawyers and Doctors for Human Rights (LDHR) en Human Rights Watch. (...)

Verzoeker wenst te benadrukken niet te kunnen terugkeren naar Syrië, omwille van de oorlog die nog gaande is en omwille van het feit dat hij nog nooit in het leger heeft gediend. Verzoeker benadrukt te vrezen voor zijn leven bij terugkeer naar Syrië.

De beslissing van het CGVS maakt dan ook een manifeste schending uit artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Voorafgaande opmerking

De Raad benadrukt vooreerst dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

2.5. Het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker werd 28 juni 2019 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet-ontvankelijk verklaard omdat (i) uit zijn verklaringen en de documenten in zijn administratief dossier blijkt dat hij op 16 april 2018 in Roemenië de vluchtelingenstatus heeft verkregen en dat hij er een verblijfsvergunning heeft gekregen die geldig is van 17 mei 2018 tot 16 mei 2021, (ii) hij geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Roemenië loopt, zijn basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet gegarandeerd zijn en zijn levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM, (iii) na

onderzoek van de elementen in zijn administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat hem werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die hem werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat zijn status van persoon die internationale bescherming geniet niet meer geldig is, aangezien de geldigheid van zijn status van persoon die internationale bescherming geniet niet in vraag wordt gesteld, niets er daarenboven op wijst dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Roemenië of dat, mocht dit het geval zijn, zijn verblijfsvergunning die verband houdt met zijn status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen en (iv) de door hem neergelegde documenten zijn verklaringen betreffende zijn identiteit bevestigen en betrekking hebben op zijn militaire dienst in Syrië, gegevens welke niet ter discussie worden gesteld.

Deze beslissing en beoordeling werden bevestigd bij 's Raads arrest nr. 243 876 van 10 november 2020, waarin het volgende werd geoordeeld: "(...) 2.3.3. *Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Roemenië werd verleend ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Roemenië, noch dat zijn levensomstandigheden in Roemenië de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken.*

Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift zijn verklaringen met betrekking tot zijn levensomstandigheden in Roemenië, namelijk dat hij weg wilde uit Roemenië omwille van de economisch slechte situatie: er was geen werk voor hem, geen huis en hij kreeg geen hulp, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker er dan ook niet in slaagt de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontcrachten waar dienaangaande wordt overwogen als volgt: "Gevraagd naar uw werksituatie in Roemenië, verklaarde u dat u geen werk had (CGVS, p. 7). Gevraagd of u werk gezocht hebt verklaarde u van niet (CGVS, p. 7). U zocht geen werk meer gezien u toch van plan was om Roemenië te verlaten (CGVS, p. 7). U heeft dus geen enkele actie ondernomen om werk te vinden. U verklaarde dat u een uitkering kreeg (CGVS, p. 7). Gevraagd of die uitkering voldoende was om mee rond te komen verklaarde u dat het voldoende was (CGVS, p. 8). U verklaarde dat u gedurende uw verblijf in Roemenië in een centrum verbleef (CGVS, p.7). U moest niet betalen voor uw verblijf in het centrum (CGVS, p. 7). In het centrum was er een gemeenschappelijke badkamer en keuken aanwezig (CGVS, p. 8). Gevraagd of er medische zorgen aanwezig waren verklaarde u van niet (CGVS, p. 8). Hiernaar gevraagd verklaarde u echter dat er een dokter aanwezig was in het centrum (CGVS, p. 8). Wanneer u medicijnen nodig had, kon u een voorschrift vragen bij de dokter en kreeg u de medicijnen van de organisatie (CGVS, p. 8). Gedurende uw interview bij de DVZ verklaarde u dat u in Roemenië op de straat moest leven (vragenlijst CGVS, vraag 4). Hiernaar gevraagd gedurende uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, verklaarde u dat u in Roemenië niet op straat moest leven maar in Servië (CGVS, p. 9). U heeft nooit op straat moeten leven in Roemenië (CGVS, p. 9). Uw verklaringen bij de DVZ dat er geen werk was voor u, geen huis en geen hulp komen dus niet overeen met uw verklaringen bij het CGVS. U heeft nooit werk gezocht, u verbleef in een centrum waar er medische hulp voorzien was en u kreeg een uitkering die voldoende was om in uw levensonderhoud te voorzien." Gelet op deze vaststellingen en overwegingen, kan aldus niet worden besloten dat verzoeker door de onverschilligheid van de Roemeense autoriteiten, en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Verzoeker stelt in het verzoekschrift weliswaar dat hij enkel gedurende zijn asielprocedure opvang kreeg in een opvangcentrum en dat hij sinds zijn erkenning als vluchteling geen recht meer heeft op opvang of financiële steun. Hij meent dan ook dat hij in geval van terugkeer naar Roemenië zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande deprivatie aangezien hij er geen werk, geen huis, geen hulp en geen familie heeft om op terug te vallen. De Raad merkt evenwel op dat uit verzoekers verklaringen geenszins kan blijken dat hij enig initiatief heeft getoond nadat hem internationale bescherming werd verleend om werk te zoeken en om, al dan niet met hulp van de Roemeense autoriteiten, huisvesting te vinden. Integendeel geeft verzoeker aan dat hij onmiddellijk na het ontvangen van zijn verblijfskaart en reisdocument voor vluchtelingen Roemenië heeft verlaten. Ook verklaarde hij uitdrukkelijk dat hij geen werk zocht gezien hij toch van plan was om Roemenië te verlaten (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5 en p. 7). Verzoeker kan dan ook niet verwijzen naar de economisch slechte situatie teneinde zijn snelle vertrek uit Roemenië na de toekenning van zijn internationale

beschermingsstatus te verklaren of te vergoelijken. Mede gelet op het feit dat de situatie van een verzoeker om internationale bescherming niet gelijkgesteld kan worden aan deze van een persoon aan wie internationale bescherming werd verleend, waarbij - zoals hoger reeds werd vastgesteld – een weerlegbaar vermoeden geldt dat deze laatste in het land waarin hij internationale bescherming werd verleend over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden, kan verzoeker bovendien niet volstaan met de loutere stelling dat hij in geval van terugkeer naar Roemenië geen werk, geen huis en geen hulp zal hebben om aannemelijk te maken dat hij er in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Verzoeker brengt immers geen concrete indicaties bij waaruit kan blijken dat hij niet in staat zou zijn om toegang te krijgen tot huisvesting in Roemenië, noch toont hij op enige wijze aan dat hij in geval van terugkeer naar Roemenië als begunstigde van internationale bescherming geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt. De Raad benadrukt te dezen dat het vermoeden dat verzoekers grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië geëerbiedigd worden en hij dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat hij zelf ook de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen, en herinnert eraan dat situaties geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen wanneer verzoeker niet in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 91). Gelet op het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad dan ook niet anders dan vaststellen dat verzoeker geen blijk geeft van het feit dat hij pogingen heeft ondernomen om zijn rechten als internationaal beschermd in Roemenië te doen gelden, dat hij in casu niet aantoont dat hij bij een terugkeer naar Roemenië in een situatie zal terechtkomen die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling en dat hij aldus in gebreke blijft om aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in Roemenië zullen voldoen aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Een schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie wordt bijgevolg evenmin aannemelijk gemaakt.

Zo verzoeker nog op algemene en niet onderbouwde wijze stelt dat er in Roemenië sprake is van zeer grote discriminatie jegens vreemdelingen/vluchtelingen en herhaalt dat hij Roemenië heeft verlaten omdat hij er tweemaal werd lastig gevallen door zigeuners, waarbij hij ook één keer werd bestolen, komt hij opnieuw niet verder dan het uiten van blote beweringen en het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen, waarmee hij echter geen enkel valabel argument aanbrengt om de vaststellingen uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen waar dienaangaande op goede gronden het volgende wordt overwogen: "Bovendien wijst niets in uw administratieve dossier erop dat u in Roemenië daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Roemenië. U verklaarde dat zigeuners u tweemaal probeerden te bestelen, een probleem van louter gemeenrechtelijke aard (CGVS, p. 5). U verklaarde dat de eerste keer dat de zigeuners u lastig vielen niet zo erg was, het was een kleine ruzie (CGVS, p. 5). De tweede keer dat ze u probeerden te bestelen was het een hard gevecht verklaarde u. U moest uw geld afgeven en u bent teruggekeerd naar het centrum (CGVS, p. 6). Verder verklaarde u dan weer dat het niet zo een hard gevecht was (CGVS, p. 9). U en uw vrienden liepen geen verwondingen op (CGVS, p. 9). Gevraagd of u klacht indiende bij de politie verklaarde u van niet, u heeft enkel klacht ingediend bij de veiligheidsdienst van het centrum (CGVS, p. 6). Gedurende uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u echter dat u naar de politie bent geweest en dat ze niets konden doen (vragenlijst CGVS, vraag 4). U verklaarde dat de veiligheidsdiensten en politie niets ondernamen (vragenlijst CGVS, vraag 4). Gevraagd of u dit verder heeft opgevolgd, verklaarde u van niet (CGVS, p. 6). Gevraagd hoe u wist dat er niets ondernomen werd, verklaarde u dat er niets veranderd was aan de situatie (CGVS, p. 6). U verklaarde dat u gedurende de drie maanden dat u in het centrum in Radaout verbleef om de drie dagen naar de winkel moest (CGVS, p. 10). Het was als u op weg was naar de winkel dat u problemen kreeg met de zigeuners. Gedurende die drie maanden, terwijl u toch om de drie dagen naar de winkel moest, bent u tweemaal lastiggevallen geweest door de zigeuners, waarvan éénmaal bestolen (CGVS, p. 10). Er dient dan ook opgemerkt dat bovenvermelde feiten niet kunnen gekwalificeerd worden als vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève noch gelijkgesteld kunnen worden met het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming." Gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, heeft verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk gemaakt dat hij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Roemenië, dat de bescherming die hem in Roemenië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Roemenië.

Gelet op het voorgaande kan verzoeker evenmin in alle redelijkheid stellen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Verzoeker toont niet concreet aan dat hij verhinderd was om in Roemenië in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Dat de levensomstandigheden in Roemenië moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien heeft verzoeker evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat hij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

Verzoeker toont aldus niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Roemenië in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Hij maakt zodoende niet aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Roemenië werd verleend, kan stellen.

Zoals reeds terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, kunnen verzoekers Syrische identiteitskaart en militair boekje geen ander licht werpen op het voorgaande.”

Het tweede verzoek om internationale bescherming van verzoeker werd op 15 februari 2021 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet-ontvankelijk verklaard omdat hij geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot een vorig verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.6. In het kader van zijn huidig, derde verzoek om internationale bescherming verklaart verzoeker geen nieuwe elementen te hebben en dat hij hoopt asiel te krijgen in België. Hij stelt dat hij alles reeds verteld heeft in zijn vorige verzoeken. Hij herhaalt dat hij niemand heeft in Roemenië en dat hij er werd aangevallen, bedreigd en vernederd door Roma zigeuners. Hij voegt toe dat hij drie jaar in België is, dat hij Nederlands heeft geleerd, naar school is geweest en hier gewerkt heeft. Hij stelt niet naar Syrië terug te kunnen omdat hij nooit in het leger gediend heeft en er daar nog steeds oorlog gaande is. Verzoeker legt geen documenten neer ter staving van zijn huidig verzoek.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming op grond waarvan werd besloten dat hij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat de bescherming die hem in Roemenië wordt verleend niet actueel of ontoereikend zou zijn, noch dat hij er een risico loopt op vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dat hij aldus geen elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Roemenië.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker

toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

Zo brengt verzoeker geen valabele argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing waar vooreerst terecht het volgende wordt overwogen: *“U verklaart geen nieuwe elementen te hebben en u hoopt asiel te krijgen u in België. U stelt dat u alles reeds verteld heeft in uw vorige verzoeken. U herhaalt dat u niemand heeft in Roemenië en u er werd aangevallen, bedreigd en vernederd door Roma zigeuners (verklaring volgend verzoek dd. 03.06.2021, punt 16). U herhaalt dat u klachten heeft neergelegd in Roemenië maar u hier geen bewijs van heeft (ibid.). Er dient echter op gewezen te worden dat het CGVS uw eerste verzoek niet-ontvankelijk heeft verklaard omdat u over een internationale beschermingsstatus beschikt in Roemenië en dat deze beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd in arrest nr. 243 876 van 10 november 2020. U tekende geen hoger beroep aan tegen dit arrest. Uw tweede verzoek om internationale bescherming werd niet ontvankelijk verklaard door het CGVS op 15 februari 2021. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.*

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden. Een loutere herhaling van uw eerdere verklaringen kan namelijk geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielrelaas (verklaring volgend verzoek dd. 03.06.2021, punt 16 en 19).” De Raad benadrukt te dezen dat verzoeker onderhavig verzoek om internationale bescherming en de huidige beroepsprocedure niet kan aanwenden om een vorm van – zij het indirect – beroep in te stellen tegen de voormelde beslissingen en arrest. In de mate verzoeker in voorliggend verzoekschrift met zijn uitgebreide uiteenzetting over de algemene situatie in Roemenië voor internationaal beschermden, in het bijzonder de moeilijkheden waarmee internationaal beschermden in Roemenië geconfronteerd worden op het vlak van toegang tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg, en omtrent de problemen die hij in Roemenië heeft gekend met Roma zigeuners, aldus de beoordeling van zijn eerste verzoek om internationale bescherming lijkt te bekritisieren, kunnen deze opmerkingen niet in aanmerking worden genomen.

Voorts kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“Opnieuw gevraagd welke nieuwe elementen u wilt aanbrengen, stelt u dat u drie jaar in België bent, u Nederlands heeft geleerd, naar school bent geweest en hier gewerkt heeft (verklaring volgend verzoek dd. 03.06.2021, punt 16). Met betrekking tot deze elementen merkt het CGVS op dat dit motief vreemd is aan de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) waar de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Uw vraag om een verblijfplaats en om niet langer op straat te moeten wonen, houden geen verband met enige vrees voor vervolging of enig risico op ernstige schade in geval van terugkeer naar Roemenië (verklaring volgend verzoek dd. 03.06.2021, punt 16). Nergens uit uw verklaringen hierover kan immers een nood aan internationale bescherming worden afgeleid.”* Verzoeker voert in het verzoekschrift geen verweer tegen deze motieven, die aldus onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In zoverre verzoeker nog uitgebreid argumenteert omtrent de algemene veiligheids- en socio-economische situatie in Syrië en de vrees die hij stelt te koesteren in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, volstaat het erop te wijzen dat verzoekers situatie en de door hem geschetste vrees niet langer ten overstaan van Syrië doch wel ten overstaan van Roemenië, *i.e.* de EU-lidstaat die hem reeds internationale bescherming verleende, dient te worden beoordeeld. De door verzoeker aangehaalde vrees in geval van terugkeer naar Syrië dient aldus, in het licht van zijn erkende vluchtelingenstatus in Roemenië, niet opnieuw in overweging te worden genomen in België.

2.7. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.8. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS